Dette dokument er et dokumentationsredskab, og institutionerne påtager sig intet ansvar herfor

►**B**

RÅDETS FORORDNING (EØF) Nr. 3577/92

af 7. december 1992

om anvendelse af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser inden for søtransport i medlemsstaterne (cabotagesejlads)

(EFT L 364 af 12.12.1992, s. 7)

Ændret ved:

		Tidende		
		nr.	side	dato
►**A1**	Kroatiens tiltrædelsestraktat (2012)	L 112	10	24.4.2012

Berigtiget ved:

►**C1** Berigtigelse, EFT L 187 af 1.7.1998, s. 56 (3577/92)

▼B

RÅDETS FORORDNING (EØF) Nr. 3577/92

af 7. december 1992

om anvendelse af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser inden for søtransport i medlemsstaterne (cabotagesejlads)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 84, stk. 2,

under henvisning til det ændrede forslag fra Kommissionen ([1]),

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ([2]),

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ([3]), og

ud fra følgende betragtninger:

Europa-Parlamentet vedtog den 12. juni 1992 en beslutning om liberalisering af cabotage inden for søfarten og de økonomiske og sociale følger;

i henhold til Traktatens artikel 61 omfattes den frie udveksling af tjenesteydelser på transportområdet af bestemmelserne i afsnittet vedrørende transport;

i forbindelse med oprettelsen af det indre marked er det nødvendigt at afskaffe restriktioner, der hindrer fri udveksling af tjenesteydelser inden for søtransport i medlemsstaterne; det indre marked indebærer et område med fri bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital;

retten til fri udveksling af tjenesteydelser bør derfor gælde for søtransport inden for medlemsstaterne;

denne ret skal gælde for EF-redere, hvis skibe er registreret i en medlemsstat og fører dennes flag, uanset om medlemsstaten har en kystlinje;

retten gælder ligeledes for skibe, der også er registreret i EUROS, så snart dette register er godkendt;

for at hindre konkurrenceforvridning skal EF-redere, der benytter retten til fri udveksling af tjenesteydelser inden for cabotage, opfylde alle de nødvendige betingelser for at få adgang til cabotage i den medlemsstat, hvor deres skibe er registreret; EF-redere, hvis skibe er registreret i en medlemsstat, hvor disse redere ikke har ret til at udføre cabotage, bør alligevel være omfattet af denne forordning i en overgangsperiode;

denne ret skal indføres gradvis og ikke nødvendigvis på en ensartet måde for alle de berørte tjenesteydelser, idet der skal tages hensyn til visse tjenesteydelsers særlige karakter og til omfanget af den indsats, der må gøres inden for økonomier på forskellige udviklingstrin;

([1]) EFT nr. C 73 af 19. 3. 1991, s. 27.
([2]) EFT nr. C 295 af 26. 11. 1990, s. 687, og udtalelse afgivet den 20. november 1992 (endnu ikke offentliggjort i Tidende).
([3]) EFT nr. C 56 af 7. 3. 1990, s. 70.

▼B

det kan være berettiget at indføre offentlige tjenesteydelser, der indebærer visse rettigheder og forpligtelser for de berørte redere, for at sikre passende og regelmæssig trafik til, fra og mellem øer, forudsat at der ikke sker nogen forskelsbehandling på grundlag af nationalitet eller bopæl;

der bør vedtages bestemmelser, der tager sigte på indførelse af beskyttelsesforanstaltninger på søtransportmarkeder, der udsættes for alvorlige forstyrrelser, eller i nødstilfælde; der bør med henblik herpå fastlægges en hensigtsmæssig beslutningsprocedure;

for at sikre, at det indre marked fungerer bedst muligt, og med henblik på eventuelle ændringer på baggrund af de indhøstede erfaringer bør Kommissionen aflægge rapport om gennemførelsen af denne forordning og eventuelt fremsætte yderligere forslag —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. Fra 1. januar 1993 gælder princippet om fri udveksling af tjenesteydelser inden for søtransport i en medlemsstat (cabotagesejlads) for EF-redere, hvis skibe er registreret i en medlemsstat og fører dennes flag, forudsat at skibene opfylder alle betingelserne for at få adgang til cabotage i denne medlemsstat; dette gælder også skibe registreret i EUROS, så snart Rådet har godkendt dette register.

2. Som en undtagelse suspenderes bestemmelsen i stk. 1 om, at skibe skal opfylde alle betingelserne for at få adgang til cabotage i den medlemsstat, hvor de på det pågældende tidspunkt er registreret, midlertidigt indtil den 31. december 1996.

Artikel 2

I denne forordning forstås ved:

1) »Tjenesteydelser inden for søtransport i en medlemsstat (cabotagesejlads)«, tjenesteydelser, der sædvanligvis udføres mod betaling, herunder især:

   a) fastlandscabotage: søtransport af passagerer eller gods mellem havne på en og samme medlemsstats fastland eller hovedområde uden anløb af øer

   b) off-shorecabotage: søtransport af passagerer eller gods mellem en havn i en medlemsstat og anlæg eller strukturer på denne medlemsstats kontinentalsokkel

   c) ø-cabotage: søtransport af passagerer eller gods mellem:

      — havne på en enkelt medlemsstats fastland eller hovedområde og havne på en eller flere af dens øer

      — havne på en enkelt medlemsstats øer.

▼B

Ceuta og Melilla behandles på samme måde som ø-havne.

2) »EF-redere«

a) statsborgere i en medlemsstat, der er etableret i en medlemsstat i overensstemmelse med denne medlemsstats lovgivning, og som driver søtransport

▼C1

b) rederier, der er etableret i overensstemmelse med en medlemsstats lovgivning, hvis hovedvirksomhed er beliggende i en medlemsstat, og for hvilke den effektive kontrol udøves i en medlemsstat, eller

▼B

c) statsborgere i en medlemsstat, der er etableret uden for Fællesskabet, eller rederier, der er etableret uden for Fællesskabet, og som kontrolleres af statsborgere i en medlemsstat, dersom deres skibe er registreret i en medlemsstat og fører dennes flag i overensstemmelse med dens lovgivning.

3) »Kontrakt om offentlig tjeneste«, en kontrakt, der indgås mellem en medlemsstats kompetente myndigheder og en EF-reder med henblik på at sikre offentligheden tilstrækkelige transportydelser.

En kontrakt om offentlig tjeneste kan især omfatte:

— transportydelser, der følger fastsatte regler om kontinuitet, regelmæssighed, kapacitet og kvalitet

— supplerende transportydelser

— transportydelser til bestemte priser og på bestemte vilkår, især for bestemte kategorier af rejsende eller bestemte forbindelser

— tilpasning af ydelserne til de faktiske behov.

4) »Forpligtelser til offentlig tjeneste«, forpligtelser, som EF-rederen, hvis han tog hensyn til sin egen kommercielle interesse, ikke ville påtage sig eller ikke ville påtage sig i samme omfang eller på samme betingelser.

5) »Alvorlige forstyrrelser på det nationale transportmarked«, problemer på markedet, som er specifikke for det pågældende marked, og som:

— kan medføre et alvorligt og potentielt varigt udbudsoverskud i forhold til efterspørgslen

— skyldes eller forværres af cabotage, og

— indebærer en alvorlig trussel for et betydeligt antal EF-rederes økonomiske stabilitet og overlevelsesevne

medmindre prognoserne på kort og mellemlang sigt for det pågældende marked peger i retning af betydelige og vedvarende forbedringer.

Artikel 3

1. For så vidt angår skibe, som udfører fastlandscabotage, og krydstogtskibe skal alle anliggender vedrørende bemanding henhøre under registreringsstatens (flagstatens) kompetence; dette gælder ikke skibe på under 650 BT, som kan underlægges værtsstatens betingelser.

▼B

2. For så vidt angår skibe, som udfører ø-cabotage, skal alle anliggender vedrørende bemanding henhøre under den stat, i hvilken skibet udfører en tjenesteydelse inden for søtransport (værtsstaten).

3. For så vidt angår fragtskibe på over 650 BT, som udfører ø-cabotage, skal alle anliggender vedrørende bemanding fra 1. januar 1999 imidlertid henhøre under registreringsstaten (flagstaten), hvis den pågældende søtransport følger efter eller går forud for en søtransport til eller fra en anden stat.

4. Kommissionen foretager en grundig undersøgelse af de økonomiske og sociale virkninger af liberaliseringen af ø-cabotage og forelægger senest Rådet en rapport om spørgsmålet inden den 1. januar 1997.

På grundlag af denne rapport forelægger Kommissionen Rådet et forslag, der kan indeholde tilpasninger af de bemandingsbestemmelser med hensyn til nationalitet, der findes i stk. 2 og 3, således at den endelige ordning godkendes af Rådet i god tid inden den 1. januar 1999.

Artikel 4

1. En medlemsstat kan indgå kontrakter om offentlig tjeneste eller pålægge rederier, der deltager i fast fart til, fra og mellem øer, forpligtelser til offentlig tjeneste som betingelse for adgang til at udføre den pågældende transport.

Når en medlemsstat indgår kontrakter om offentlig tjeneste eller pålægger rederier forpligtelser til offentlig tjeneste, skal dette ske uden forskelsbehandling af EF-redere.

2. Når medlemsstaterne pålægger rederier forpligtelser til offentlig tjeneste, skal de begrænse sig til krav om, hvilke havne der skal anløbes, regelmæssighed, kontinuitet, hyppighed, kapacitet, tariffer og bemanding.

Hvis der gives kompensation for forpligtelsen til offentlig tjeneste, skal alle EF-rederier have adgang dertil.

3. Eksisterende kontrakter om offentlig tjeneste kan forblive i kraft, indtil de udløber.

Artikel 5

1. I tilfælde af alvorlige forstyrrelser på det nationale transportmarked, som skyldes liberalisering af cabotage, kan en medlemsstat anmode Kommissionen om at vedtage beskyttelsesforanstaltninger.

Efter høring af de øvrige medlemsstater træffer Kommissionen i givet fald afgørelse om de nødvendige beskyttelsesforanstaltninger inden for en frist på 30 hverdage efter modtagelsen af medlemsstatens anmodning. Sådanne foranstaltninger kan indebære, at det pågældende område midlertidigt, dog højst i tolv måneder, udelukkes fra denne forordnings anvendelsesområde.

Kommissionen underrettet Rådet og medlemsstaterne om enhver afgørelse om beskyttelsesforanstaltninger.

▼B

Hvis Kommissionen efter perioden på 30 hverdage ikke har truffet nogen afgørelse i denne sag, har den pågældende medlemsstat ret til at iværksætte de foranstaltninger, som den har anmodet om, indtil Kommissionen har truffet sin afgørelse.

Dog kan medlemsstaterne i nødstilfælde ensidigt vedtage passende midlertidige foranstaltninger, som højst kan anvendes i tre måneder. I så fald skal medlemsstaterne straks underrette Kommissionen herom. Kommissionen kan ophæve foranstaltningerne eller bekræfte dem med eller uden ændringer, indtil den træffer sin endelige afgørelse i overensstemmelse med andet afsnit.

2. Kommissionen kan også vedtage beskyttelsesforanstaltninger på eget initiativ efter høring af medlemsstaterne.

Artikel 6

1. Følgende tjenesteydelser inden for transport i Middelhavet og langs Spaniens, Portugals og Frankrigs kyster undtages midlertidigt fra denne forordnings anvendelsesområde:

— krydstogter, indtil den 1. januar 1995

— fragt af strategiske produkter (olie, olieprodukter og drikkevand), indtil den 1. januar 1997

— tjenesteydelser, som udføres af skibe på under 650 BT, indtil den 1. januar 1998

— fast passager- og færgefart, indtil den 1. januar 1999.

2. Ø-cabotage i Middelhavet og cabotage til og fra De Kanariske Øer, Azorerne og Madeira, Ceuta og Melilla, de franske øer langs Atlanterhavskysten og de franske oversøiske departementer undtages indtil den 1. januar 1999 midlertidigt fra denne forordnings anvendelsesområde.

3. Af hensyn til den socioøkonomiske samhørighed forlænges den i stk. 2 nævnte undtagelse for Grækenlands vedkommende indtil den 1. januar 2004 for så vidt angår fast passager- og færgefart og tjenesteydelser, som udføres af skibe på under 650 BT.

▼A1

4. Uanset artikel 4, stk. 1, andet afsnit, kan kontrakter om offentlig tjeneste indgået før datoen for Kroatiens tiltrædelse fortsat anvendes indtil den 31. december 2016.

5. Uanset artikel 1, stk. 1, er krydstogter udført mellem kroatiske havne med skibe på under 650 bruttotons indtil den 31. december 2014 forbeholdt skibe, der er registreret i Kroatien og fører Kroatiens flag, og som benyttes af rederier, der er etableret i overensstemmelse med kroatisk lovgivning, og hvis hovedvirksomhed er beliggende i Kroatien, hvor også den effektive kontrol udøves.

6. Uanset artikel 1, stk. 1, og i en overgangsperiode indtil den 31. december 2014 kan Kommissionen efter begrundet anmodning fra en medlemsstat og inden for en frist på 30 hverdage efter modtagelsen af denne anmodning beslutte, at skibe, der er omfattet af undtagelsen i denne artikels stk. 5, ikke udfører krydstogter mellem havne i visse

▼A1

områder i en medlemsstat, bortset fra Kroatien, hvis det kan påvises, at udførelsen af et sådant krydstogt i alvorlig grad forstyrrer eller risikerer i alvorlig grad at forstyrre det nationale transportmarked i de pågældende områder. Hvis Kommissionen efter perioden på 30 hverdage ikke har truffet nogen afgørelse i sagen, har den pågældende medlemsstat ret til at iværksætte de foranstaltninger, som den har anmodet om, indtil Kommissionen har truffet sin afgørelse. Dog kan medlemsstaten i nødstilfælde ensidigt vedtage passende midlertidige foranstaltninger, som højst kan anvendes i tre måneder. Nævnte medlemsstat underretter øjeblikkeligt Kommissionen herom. Kommissionen kan ophæve foranstaltningerne eller bekræfte dem, indtil den træffer sin endelige afgørelse. Medlemsstaterne holdes underrettet.

▼B

Artikel 7

Artikel 62 i Traktaten finder anvendelse på de områder, der omfattes af denne forordning.

Artikel 8

Uden at Traktatens bestemmelser vedrørende etableringsret og denne forordning berøres heraf, kan en person, der udfører tjenesteydelser på søtransportområdet, med henblik herpå midlertidigt fortsætte sin aktivitet i den medlemsstat, hvor tjenesteydelserne udføres, på samme betingelser som denne stat pålægger sin egne statsborgere.

Artikel 9

Inden vedtagelsen af love eller administrative bestemmelser i henhold til denne forordning rådfører medlemsstaterne sig med Kommissionen. De meddeler denne alle således vedtagne bestemmelser.

Artikel 10

Kommissionen forelægger inden den 1. januar 1995 og derefter hvert andet år Rådet en rapport om forordningens gennemførelse, i givet fald ledsaget af de nødvendige forslag.

Artikel 11

Denne forordning træder i kraft den 1. januar 1993.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.